

ÍNDEX

<i>Pròleg</i> , de Marta Boleda Montpart	7
<i>Una conversa amb Damià Sindreu</i> , Jordi Masó Rahola ...	11
<i>Metamorfosi</i> , Clara Centenera Ribas	23
<i>Sota la sal</i> , Enriqueta Hernández Farell (E. Viladoms)	29
<i>La filla de la modista</i> , Farners Casas Fontcuberta	35
<i>No et matis mai en hora punta</i> , Ramon Esquerré Cirera	43
<i>Una visita funesta</i> , Robert Siscart Rodríguez	49
<i>Si encara hi fossis</i> , Montse Rubinat Sindreu	57
<i>Espera'm a la platja</i> , Marta Amigo Olmos	67
<i>Qui besà Mònica Tur</i> , Ivan Carbonell Iglesias	77
<i>La contraportada</i> , Josep Casals Arbós	89
<i>El toll de les nimfes</i> , Joan Pinyol Colom	97
<i>De casa vingueren</i> , Elies Campmany Pons	105
<i>La tora blava</i> , Xavier Serra Guasch	117
<i>Individus en aquari</i> , Gemma Bachs Prim	125
<i>Ni piu</i> , Josep Rafart Canals	133
<i>Operació pentagrama</i> , Carles Castell Puig	145
<i>Índex d'il·lustracions</i>	153
<i>Premis Vent de Port (1994-2016)</i>	154
<i>Autors seleccionats en les diverses edicions del premi Vent de Port (1994-2016)</i>	155

PRÒLEG

La Berta Dalmau es desperta sobresaltada. Sua com un poll, no sap si per la barreja de nòrdica i radiador o per aquest somni tan inquietant que acaba de tenir.

Estén la mà dreta per veure si el seu home encara jeu a l'altra banda del llit, just en el moment que li sona el despertador —un altre sobresalt. Sort que encara és massa jove per patir del cor perquè a aquest pas ja hauria d'estar fent malves.

“Les cinc. Encara em queden un parell d'hores per reparar el malson i despertar-me com si res no hagués passat. Això si els nens no decideixen anar a mirar dibuixos amb la tele a tot drap o si el padrí no fa un dels seus cinc-cents viatges nocturns al bany per alleujar la pròstata.”

La Berta té una vida normal. Als seus trenta i molts anys està casada de blanc i per l'església des de ja fa més d'una dècada i amb el mateix home, té dos nens xics i viu en un poble de poc més de mil habitants al Pla de Lleida. Llicenciada amb bona nota per l'UPC en arquitectura tècnica —els aparelladors de tota la vida— ja fa sis anys que treballa de tardes en un escorxador de conills: una feina avorrida i monòtona però on cobra trinco-trinco cada setmana. També estudia psicologia a la UNED, perquè vol, per res en concret, però el fet de tenir un al·licient a la vida la fa sentir jove i fresca, plena i amb la butxaca buida (de qui devia ser la idea de cobrar el crèdit d'una segona carrera amb un recàrrec del 40%?). Ah! I té cura del padrí: jubilat de FECSA, vuitanta i escaig anys i malalt d'Alzheimer des de fa gairebé una dècada.

Totalment normal.

L'única cosa que la Berta no considera normal —però tampoc s'hi trenca les banyes— és que té una veueta interior que l'empenya a fer coses.

Tot va començar una vetlla de reis cap als anys vuitanta, quan sense solta ni volta ni tenir ningú al voltant va sentir un murmuri pueril, gairebé de rossinyol que deia:

—Seu a la falda del rei negre.

“Caram” —va pensar ella. Però se n'hi va anar de dret i just en el moment que li estava explicant a Baltasar que era molt bona nena, que s'havia portat molt bé i que era mereixedora d'un “Maletí de la Señorita Pepis i d'un Amstrad CPC 6128”, es va rebentar l'aigua d'una canonada que va deixar xops Melcior, Gaspar, els patges, els regals i uns camells de cartró pedra que ambientaven la situació. Tot això a tres graus sota zero: un drama.

Aquell fet va ser una espècie de premonició.

A mesura que els anys passaven, la veueta anava canviant de to. I sí, es feia gran i adulta, però també es tornava exigent: que si “compra't un Peugeot 205 blau”; que si “demana-li per sortir a tal”; que si “estudia a la UPC”; que si “ves-te'n a viure a Lleida!”... i ella obeïa. A tot. Cegament. No tenia ni ganes ni necessitat d'acabar molla com un ànec!

Fa temps que la vida li somriu, això no ho pot negar, però l'ansietat que li causa la veueta que conviu amb ella és preocupant. D'uns anys ençà li demana que escrigui sobre temes tan variats com l'evisceració de conills, el Bosó de Higgs o déus i herois de la mitologia escandinava.

Al principi li feia gràcia tot aquest tema. Anava a la biblioteca o a l'hemeroteca —segons convingués— i demanava a la bibliotecària del poble tot tipus de llibres estrambòtics. La dona, poc avesada al préstec de coses que no fossin l'últim *best seller* de novel·la negra sueca o de contes de vampirs per adolescents, s'implicava en la tria sense deixar de preguntar-se per quins set sous necessitava aquella noia una bibliografia tan divergent.

Un dia que estava escrivint sobre psicòpates a l'edat mitjana —a petició de la veu—, la Berta va pensar que potser l'havia de veure un psiquiatra. No perquè cregués que estava sonada, no, sinó perquè potser era un objecte d'estudi rar i calia que el seu cas es posés a mans de la humanitat. La veueta li ho va treure del cap: “et treparan el cervell, et posaran darrera una vitrina com les mones del zoo i et donaran pastilles de colors que et faran anar a una dimensió desconeguda on faràs cabrioles amb kimono!”

I ho va fer fugir de la ment.

Ara fa dies que la veu no li diu ni piu. Està preocupada. Es troba amb la necessitat d'endinsar-se en la filosofia àrab del segle XI o en el *pestivirus* dels isards, i no sap ni com posar-s'hi ni per on començar.

D'un temps ençà té la impressió que a la biblioteca se la miren malament: potser es deuen pensar que treballa per la CIA o que forma part d'alguna secta estranya, o que qualsevol hora entrarà amb una bomba atòmica estacada a la cintura parlant en hebreu antic. La xarxa tampoc no l'acaba de convèncer: des que li va entrar un virus que va clonar el seu perfil a Twitter i a Facebook i es va passar gairebé un mes criticant, insultant i ofenent els seus seguidors (amistats i coneguts), no acaba de confiar massa en buscar coses al núvol. De fet, té l'ordinador aparcant en una taula i l'utilitza únicament per escoltar música o per fer plantar els llibres drets.

I per acabar-ho d'adobar, el somni. Un somni recurrent que la fa despertar dia sí dia també a altes hores de la matinada. Un somni que primer pensava que era derivat de menjar nous per sopar o de veure *thrillers* i pel·lícules de sèrie B, però que ara ja passa de mida:

“Una carretera sense asfaltar, ampla i amb plataners a ambdós costats. La Berta, vestida de col·legiala, amb una motxilla de la Hello Kitty i unes sabates de xarol negre va caminant. A mesura que avança, veus anònimes des de darrere els arbres van vomitant temes, com els que la veueta li proposava. Cada cop hi ha més veus, cada cop

criden més fort. La Berta cada cop apresca més el pas i cada cop la motxilla està més plena. Li costa de respirar. Li costa caminar. Quan li sembla que el passeig arriba a la fi, totes les veus, a l'uníson i com si recitessin un karma, enceten una cantarella: «Publica, publica, publicaaaa...».

I llavors es desperta.

I així, doncs, què ha de fer? Publicar? Guardar-s'ho tot? Engegar la veueta a dida i fer la seva?

És ben cert que guardar la literatura per un mateix no porta enlloc però com va dir aquella: “El plaer profund és escriure; que et llegeixin és tan sols un plaer superficial.”

D'acord. Està disposada a publicar. No per portar-li la contrària a Virginia Woolf —Déu li'n guard— sinó perquè hi ha històries que no poden quedar en un calaix eternament. I perquè, qui sap si es farà famosa, i rica, i tindrà una estrella al passeig de la fama de Los Angeles i algun actor ros i de metre vuitanta-cinc se l'emportarà al llit i li farà coses que no s'expliquen i...

La Berta Dalmau s'ha llevat a les 7 del matí com cada dia. Arregla els nens i els deixa a la porta de l'escola. Ha de tornar ràpid a casa per fer l'esmorzar al padrí, fer la berena a l'home i escampar i fer els vidres abans d'anar a la feina.

Obre el moneder i en treu 1 euro i 46 cèntims i un sobre DIN-A4 força rabassut.

Entra a correus i dona el sobre i els diners a una noia amb cara de pomes agres que no li diu ni bon dia. I marxa.

Ja ha fet el pas. Una història. Qui vulgui que la llegeixi i qui no ho vulgui que no ho faci.

I que la veueta calli.

I que el somni cessi.

Té la impressió que ja no tornarà a ser una dona normal.

Marta BOLEDA MONTPART

UNA CONVERSA AMB DAMIÀ SINDREU

Jordi Masó Rahola

Granollers, 1967

Una gàbia va sortir a buscar un ocell.

F. KAFKA, *Aforismes* (1918)

La porteria. La porta principal de l'edifici és una filigrana modernista de ferro forjat. Quan entrem, ens acull una fresca inesperada: les construccions antigues saben preservar una temperatura adequada, com si visquessin alienes al tragí del món i als seus radicalismes climàtics. La sumptuositat de la treballada ferramenta de la portalada contrasta amb el cau tenebrós on s'allotja el porter, un home previsiblement geperut que ens dedica la mirada desconfiada característica del gremi. Li anunciem que venim a fer un reportatge al mestre. Per *Gramophone*, la revista anglesa. Les nostres paraules no semblen impressionar-lo perquè ens respon amb un esquerp: «Àtic primera». Engabiats dins l'ascensor, tot enlairant-nos fem una última llambregada a la porteria, banyada per la llum ocre d'una bombeta de 40: la taula coberta de paperassa, el flexo, el transistor obsolet que difon una remor de tertúlia política, el santcrist, el calendari obsequi d'una caixa d'estalvis. El trajecte vertical també podria interpretar-se, se'ns acut, des d'una dimensió simbòlica, ja que ens estem elevant per trobar-nos amb "l'estrella més rutilant del firmament operístic", segons el *The New York Times*.

La minyona. El timbre emet un dring antic, de mansió victoriana. Una minyona ens obre la porta i ens fa passar al rebedor. No és una minyona com les d'abans, amb còfia i davantal, sinó una noia de constitució robusta que duu un vestit folgat. Més tard sabrem que, més que

una minyona, és una “secretària”, encara que les seves atribucions s’estenen sospitosament cap a l’àmbit domèstic. També sabem que es diu Guadalupe. La noia ens comunica que el senyor està acabant la sessió de massatge i ens demana que la seguim a la saleta d’espera. Ho hauríem pogut fer amb els ulls clucs, guiats pel tuf agut que desprenen les seves aixelles.

Les parets. Quan ens trobem sols a la sala, ens dediquem a examinar les parets. ¿Quin autor va deixar escrit que les parets de les cases diuen molt de la personalitat de qui les habita? La frase no podria ser més oportuna, perquè no hi ha en aquesta habitació cap pany de paret que no celebri la carrera del nostre entrevistat. Cartells de teatres d’òpera de tot el món amb el seu nom en lletres majúscules; retrats on apareix caracteritzat de Mario a *Tosca*, de Rodolfo a *La Bohème*, d’Alfredo a *La Traviata*, de Don José a *Carmen*; fotografies dedicades de directors d’orquestra mítics (Abbado, Solti, Muti) i de personalitats polítiques i del món de la cultura; diplomes, premis, discos d’or i de platí, medalles i alguna copa. Un bodegó i una marina trenquen la monotonia egòlatra de l’exposició. Són dues obres mediocres, potser sorgides dels pinzells entusiastes però maldestres d’algun aficionat. Quan ens hi apropem, descobrim la signatura del divo. No li coneixíem l’afició. Ho haurem d’esbrinar.

El gos. És un dòberman negre que se’ns enfila a les cames i ens deixa corriols de bava als camals dels pantalons. Abstreus en la contemplació de les aquarel·les, no hem vist que la porta s’obria. Un alenar adelerat ha precedit l’aparició de l’animal, que se’ns ha apropat amb la llengua pengim-penjam i la cua trempada i vibràtil. La bèstia ha guanyat la carrera al seu amo, a la veu inconfusible, admirada pels melòmans de tot el món, que quan entra diu: «És molt juganer, el Falstaff!». ¿Per què els gossos sempre els semblen juganers als seus amos i temibles a la resta de les persones?

ÍNDIX D'IL·LUSTRACIONS

Il·lustració de Gustau Chalamanch.....	17
Il·lustració de Conrad Muntada	25
Il·lustració de Joel M. Miró	31
Il·lustració de Maria Admella	39
Il·lustració de Joaquim Sicart	45
Il·lustració de Mar Arcas	51
Il·lustració de Josep Fabà.....	61
Il·lustració de Montse Quiñonero – Apasionarte con arte	73
Il·lustració de Mireia Verdeny.....	83
Il·lustració de Sisco Martínez.....	93
Il·lustració de Santi Rodríguez	101
Il·lustració d'Àlex Uriach	111
Il·lustració de Marta Martínez.....	121
Il·lustració de La Mar	127
Il·lustració de Leonardo Melgarejo Giraldo	139
Il·lustració de Sílvia Cazalilla.....	147

El premi de contes Vent de Port és organitzat per l'associació cultural i recreativa La Casa del Sol Naixent de Tremp i amb la col·laboració de l'Ajuntament de Tremp. El premi d'enguany ha estat concedit per un jurat format per Josep Fabà, Ada Castells, Vicenç Llorca, Marta Boleda i Jordi Mir. El conte guanyador ha estat *Una conversa amb Damià Sindreu*, de Jordi Masó Rahola. L'equip de coordinació és format per Darío Albert, Belén Corona i Roger Uriach, i la correcció ha anat a càrrec de Laura Aubets, Raquel Bañuelos, Sílvia Romero i Marina Roman.

Ajuntament de Tremp
Pallars Jussà
Lleida

- © de la tria: La Casa del Sol Naixent, 2017
- © dels textos: els autors respectius, 2017
- © del pròleg: Marta Boleda Montpart, 2017
- © de les il·lustracions: els autors respectius, 2017
- © d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2017

Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: març de 2017

ISBN: 978-84-9975-847-3

DL L 248-2017

Impress a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

— imprès a lleida —

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.